

*Soğuk
Büyü*

Kate Elliott

Çeviri
Haluk Elbeyli

epsilon®

Atlantik Okyanusu

IVERNIAN
CONFEDERATION

Tara

ICE

Deva

Elbora

London

Reliacum

Ica

Sulis

London

Adurnum

Audai

Artas

Remi

Cena

Sensones

Alesia

Lyonsum

Massilia

Novae

Caracas

New Oyo

Tarraco

Ampurias

Novae

Segeda

Obilis

Termes

Numantia

Bracara

Xixon

Puerto Victoria

Bundigala

Novae

Novae

Novae

Novae

Novae

Novae

Novae

Novae

Novae

Novae

Novae

CATULANIA

TRINOVANTE

CANTIACI

TARRANT

ATREBATES

VENETI DOKALGI

PARISI

GAL PRENSLİKLERİ
VE DOKALIKLAR

ARVERNIA

ASTURIAS

CANTABRIA

ZARPAK

BAT

LUSITANIA

IBERIA

Akdeniz

Tüm kalbinle, bu karışımı olağaniüstü yeğenlerime, çocuklarıma ve onların arkadaşlarına ve de yaşlılarına —yetişen kuşağa— adıyorum.

1

Dünyanın tarihi buzda başladı, buzda sona erecek.

Ya da en azından, şafağın serinliği, kuzenimle birlikte altında uyuduğumuz sıcacık kuştüyü yorgandan omuzlarımı çıkarmamla birlikte bana bunu hissettirdi. Ayaklarım tahta zeminin acımasız soğukluğunu hisseder hissetmez irkildim. Bir önceki akşam yanan ateşin sıcaklığı çoktan kaybolmuştu. Günün bu erken saatlerinde, iki kat aşağıdaki mutfakta, aşçı fırını yakıyor olmalıydı. Geçen gece amcamın oturma odasından bir kitap yürütmüş ve mum ışığında okumak için yatak odamıza getirmiştin; her ne kadar amcam bunu kuzenim ve bana açıkça yasaklamış olsa da. Hatta bize, babamın günlüklerini ve diğer kitapları, oturma odasında olduğumuz ve pahalı mumları harcamadığımız sürece okuyabileceğimizi belirten yazılı bir sözleşme imzalatmıştı. Kitabı o fark etmeden önce yerine koymalıydım; yoksa soğuk, sorunlarımın en hafifi olacaktı.

Yıllarca kuzenim Beatrice ile aynı yatağı paylaştıktan sonra, Bee'nin uykusunun çok ağır olduğunu biliyordum. Yataktaki ne kadar zıplarsam zıplayayım uyanmayacaktı; biliyordum çünkü daha önce bunu birkaç defa denemiştin. Böylece onu yataktan bıraktım ve gardıroptan üzerime uygun bir

kiyafet seçtim: temiz bir külot, iki kat uzun çorap ve dize kadar bir kombinezonun üzerine bağladığım yün korse. Bir yandan ısıtmak için parmaklarıma üflerken diğer yandan beceriksizce iki jüponu ve üzerine eteğimi giydim ve üstüne de geçen senenin modasına uygun dar kesimli kalçaya kadar bir ceket geçirdim.

Elime botlarım ve çalıntı kitabımı alıp kapıyı araladım ve etrafi dikkatle dinleyerek ikinci katta ilerlemeye başladım. Amcam ve yengemin çalışma odasından ses gelmiyordu. Üçüncü kattaki odalarında, küçük kızlar da hâlâ uykuda gibi görünüyorlardı. Ancak onlarla birlikte üst katta kalan mürebbiyemiz uyanmış olabilirdi, amcam ve uşağıysa genelde şafaktan önce ayaklanmış olurlardı. Öncelikle kaçınmam gereken de onlardı.

Sessizce birinci katın sahanlığına süzüldüm ve parmaklıkların üzerinden dikkatle alt kattaki antreyi gözlemek için bir süre durdum. Yanımdaki duvarda Hassi Barahal ailesinin geleneksel nişanı olan kılıç askılığı yer alıyordu. Askılığın yanındaki aynada kendi yansımamı ve ev boyunca örülmüş büyü dizilerini görebiliyordum. Jonatan Amca ve Tilly Yenge kendi çevrelerinde önemli insanlardı. Uzak diyarlara kadar yayılmış Hassi Barahal klanının yerel temsilcileri olarak, tedbiri elden bırakmadan bilgi alıp satar ve karşılığında, evi koruyan drua tıslımları gibi bazı lüks şeyler veya istenmeyen ziyaretçileri dışarıda tutmak için bir demircinin sihiyle mühürlenmiş kapı ve pencere kilitleri alırlardı.

Gözlerimi kapadım ve evdeki hareketliliği takip etmek için büyü dizilerini dinlemeye başladım: Evin her işini gören Pompey çalıştırmak üzere bahçedeki pompanın içine su akıtıyor, aşçı ve Tilly Yenge mutfakta yumurta kırıyor ve kaşıklarını ustalıklı kullanarak günün yemeklerini hazırlamaya başlıyorlardı. Duman kokusu burnumu gıdıkladı. Arkamdan gelen ayak sesleri hizmetçi Callie'nin yaklaşmakta olduğunu işaret ediyordu. Callie ön kapının yanına gidip antreyi sü-

pürmeye başladı. Parmaklığın bir parçasıymışım gibi kıpırdamadan duruyordum. Callie bana bakmadan, geldiği yönü süpürerek görüş alanımdan çıktı.

Ansızın arkamda amcamın öksürüğünü duydum.

Hızla arkama döndüm, ama kimsecikler yoktu; sadece boş sahanlık ve yatak odalarıyla tavan arasına uzanan merdivenler. Birinci katın sahanlığında yer alan iki kapalı kapıdan biri oturma odasına, diğeriye biz kızların girmesine asla izin verilmeyen, amcamın özel çalışma odasına açılıyordu. Amcamın oturma odasında değil de çalışma odasında olduğundan emin olmak için kulağımı kapıya yasladım. Ellerim botlarımı ve kitabı sıkıca kavramaktan ağrımaya başlamıştı.

Günün erken saatleri olması sebebiyle giderek kısılan çatlamış bir sesle, “Randevunuz yok,” dedi amcam. “Uşağım sizi arka kapıdan almadığını söylüyor.”

“Pencereden girdim, efendim.” Ses, hastalıktan yeni çıkmış gibi, boğuktu. “Davetsiz gelişim için özür dilerim, ama hassas bir iş için buradayım. Denizlerin ötesinden geldim. Aslına bakarsanız, Kâşifler Kenti’nden zeplinle şimdi döndüm.”

“Zeplin! Kâşifler Kenti!”

“Eminim inanılmaz buldunuz. Bizimki başarılı okyanus aşırı uçuşların ikincisi.”

“İnanılmaz,” diye mırıldandı amcam.

İnanılmaz mı? Hayret vericiydi. Daha iyi duyabilmek için azıcık yerimi değiştirirken Jonatan Amca konuşmaya devam etti.

“Ama burada, Adurnam’da bu tür bir yenilik karmaşık tepkiler alır.”

“Riskleri biliyoruz. Ama bu beni ilgilendirmiyor. Kâşifler Kenti’nden ayrılmadan önce sizin isminiz verildi bana. Bazı İberyalı malları konusunda karşılıklı çıkarlarımız olduğu söylendi.”

Jonatan Amca’nın sesi, yükselmemiş ama keskinleşmişti: “Savaş sona erdi.”

“Savaş asla sona ermez.”

“Şehir halkını saran huzursuzluğun arkasındaki siz misiniz? Şairler radikal fikirlerini hararetle sokaklara taşıyor ve prens de onları susturmaya cesaret edemiyor. Sıradan halk, delirmiş eşekarıları gibi, vızıldıyor ve sokmaya çalışıyor.”

“Benim bunlarla hiç ilgim yok,” diye ısrar etti gizemli ziyaretçi. *Ne yazık!* “Bana, şifreli bir mektup yazmamda yardım edebileceğiniz söylenmişti.”

Kalbim hızla atmaya başladı, hiçbir kelimeyi kaçırmamak için nefesimi tuttum. Acaba, yeterince büyümüş olmadığımız için, Bee ve benden saklanacak bir aile sırrına mı tanık olacaktım? Ancak Jonatan Amca’nın onaylamayan sesiyle verdiği cevap gayet tekdüzeydi.

“Ben şifreli mektup yazmam. Bu bilgiyi aldığınız kaynaklar sizi yanlış bilgilendirmiş. Ayrıca yasal olarak sizin tartışmak isteyebileceğiniz herhangi bir İberyaya malından uzak durmakla yükümlüyüm.”

“Yükselen ışık yeni bir dünyanın doğuşunu işaret ederken gözlerinizi mi kapayacaksınız?”

Amcamın kızgınlığı nemli bir rüzgârın aniden söndürdüğü alev kadar keskindi, ama benim merakım alevlenmişti bir kere. “Bunlar her akşam Kuzeygeçidi yolunda hararetle konuşan radikal şairlerin söylediği sözler değil mi? Ben diyorum ki, bildiğimiz dünyanın sona ermesinden korkmalıyız. Kendi açtığımız dipsiz yarıktaki suda boğulana kadar, fırtına ve sel tarafından yutulmaktan ürkmeliyiz.”

“Aynı bir Fenikeli gibi konuştunuz,” dedi ziyaretçi kısık bir kahkaha eşliğinde ve bu da dudaklarımı kızgınlıkla sıkı-mama sebep oldu.

“Bize Kenaani derler, Fenikeli değil,” diye sertçe karşılık verdi amcam.

“Eğer ihtiyacım olan yardımı bana sağlarsanız, nasıl isterseniz öyle çağırırım sizi, hem bunu sağlayabileceğiniz söylenmişti bana.”

“Yapamam. Bu konu kapanmıştır.”

Ziyaretçi iç çekti. “Eğer sadakat, davamıza yardımcı olmanız için yeterli değilse belki karşılık olarak para da önerebilirim. Görüyorum ki mobilyalarınız yıpranmış ve bu sert soğukta evinizdeki ateş azalmış. Sizin gibi önemli bir insanın ucuz mum yağı yerine kalitelisinden balmumu olmalı. Hatta daha güzel bir tasarıma sahip kandillerden veya gecenin karanlığını aydınlatan yeni ev içi gaz lambalarından olmalı. Altınım var. Size vereceğim bilgi karşılığında, günlük yaşamının dertlerini hafifletmek için kullanabilirsiniz diye düşünüyorum.”

Amcamın öfkeye kapılacağını tahmin ettim —genellikle öyle olurdu— ama o sesini yükseltmedi: “Bozulamaz bir sözleşme benim ve soyumun ellerini bağlıyor. *Size yardım edemem.* Lütfen, bu eve istenmeyen bir bela getirmeden önce gidin.”

“Öyle olsun. Gidiyorum.”

Evimizin arkasında yer alan dar bahçeye bakan pencerenin mandalı çevrildi ve yılın bu zamanı pencere hiç yağlanmamış veya açılmamış olduğundan, menteşeleri gıcırdadı. Çevik biri, pencereden yakındaki duvara atlayıp ilerleyebilirdi. Bee ve ben defalarca yapmıştık bunu. Pencerenin kapanma sesini duydum.

Jonatan Amca şöyle dedi: “Şu kilitlere bir demircinin bakması gerek. Kilitlerde buz büyücüleri dışında hiç kimsenin kıramayacağı söylenen mühür varken nasıl olur da sıradan biri bu pencereyi açar, anlayamıyorum. Başka bir masraf daha, hem de kışın evin içinde hissedildiği bu zamanda, ısıtılmak için bu kadar az paramız varken. Ziyaretçinin söylediği bazı şeyler doğru ne yazık ki.”

Amcamın yardımcısı Evved’in sesini o konuşana kadar duymamıştım. Ofisin içinde, Jonatan Amca’ya yakın bir yerde durduğu anlaşılıyordu. “Ona yardım edemediğin için pişmanlık duyuyor musun, Jonatan?”

“Pişmanlığın neye yararı var ki? Yapmamız gereken neyse onu yapıyoruz.”

“Evet, yapıyoruz,” dedi Evved. “En iyisi ben adamın gerçekten gidip gitmediğinden ve etrafta sinsice dolaşıp bir şeyler çalmadığından emin olayım.”

Ayak sesleri yaslanmış olduğumu unuttuğum kapıya yaklaştı. Oturma odasına doğru fırladım ve kapıyı açtım. İçeri girip kapıyı sessizce kapatırken diğer odanın kapısının açıldığı duydum. Evved dışarı çıktı. Beni ne görmüş ne de duymuştu.

Evimize gelen gizemli ziyaretçileri dikkatlice izlemek ve haklarında hikâyeler uydurmak başlıca zevklerimden biriydi. Jonatan Amca'nın işi, Hassi Barahal klanının işi demektir. Her ne kadar her sağlıklı ve güvenilir Hassi Barahal üyesi aileye hizmet etmekle yükümlü olsa da, yaşımız sebebiyle Bee ve ben henüz aile sırlarına ortak edilmiyorduk. Bağlar ve yükümlülükler... Tüm insanlar için geçerlidir. Ve en kuvvetli bağlar da aileyle ilgili olanlardır. Oturma odasından kitap aşırıp sonra yerine koymamın asıl sebebi de buydu. Aşırdıklarım babamın günlükleriydi sadece. Ondan geriye sadece bu günlükler ve ben kalmıştık. Buna hakkım yok muydu?

Bir süre oturma odasında el yordamıyla ilerledikten sonra bir iskemlenin yanında durdum, botlarımı iskemleye, günlüğü de büyük masanın üzerine koydum. Sessizce cumbaya doğru ilerledim ve içerisi birazcık aydınlansın diye ağır kış perdelerini araladım. İçi kıyafet onarımı için gerekli malzemelerle dolu sekiz sepet düzenli bir şekilde, duvara dayalı dar sehpa duruyordu. Evin kadınları —Tilly Yenge, ben, Beatrice ve küçük kız kardeşleri, mürebbiyemiz, aşçı ve Callie— akşamüzeri oturma odasında oturup dikiş dikerken, Amcam veya Evved yüksek sesle kitap okur, Pompey de fitillerini keserek mumları düzeltirdi. Dehşete düşmüş bakışlarım, sepetimin altında duran yazı tabletlerine yöneldi. Nasıl da unutmuştum? Akademinin doğa tarihi semineri için bugüne

hazırlamam gereken bir rapor vardı ve ben henüz bitirmemiştim.

Önceki gece parmaksız yazı eldivenlerimi ve taş kalemi mi sepetimin içine tıkmıştım. Eldivenlerimi giydim ve yazı tabletlerini sepetin altından çektim. Sol elimde kalemim, iç geçirerek masaya oturdum. Kaldığım yeri bulmak için yazdıklarımı geriye doğru okumaya başladım da zihnim biraz önce tanık olduğum konuşmaya gitmişti. *Yükselen ışık yeni bir dünyanın doğuşunu işaret ediyor*, demişti ziyaretçi; amcam da, *veya bildiğimiz dünyanın sona ermesi*, diye karşılık vermişti.

Soğuk odada ürperdim. *Savaş asla sona ermez*. Kaygı verici sözlerdi bunlar, ama beni şaşırtmamıştı: Avrupa, Roma İmparatorluğu 1000 senesinde yıkıldıktan sonra birçok prensliğe, ülkeye, lordluğa, eyalete bölünmüş ve sekiz yüz yıldan daha fazla bir süre bu şekilde kalmıştı; her zaman *bir yerlerde* küçük savaşlar veya sınır kavgaları yaşanırdı. Ancak dünyanın sonu, günlük hayatın bir parçası hâline gelen ufak tefek savaşların, baskınların, düelloların, kan davalarının, hukuk davalarının ve güvenilmez ittifakların bulandırdığı çamur yüzünden gelemezdi. Bu iki adam arasında geçen konuşmanın sırlar ve derin şifrelerle örülmüş olduğunu düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bir yerlerde bizim bilmememiz gereken bir hikâye olduğundan emindim.

Dünyanın tarihi buzda başladı, buzda sona erecek. Kelt şairleri ve kuzeyin Mande halk ozanlarının şarkıları bize nereden geldiğimizi, yükümlülüklerimizi ve bağlarımızı bu kelimelerle anlattı hep. Roma tarihçileriye bizi yer kabuğunun derinliklerinden fişkıran ateşin yarattığını ve yine onun yok edeceğini iddia etmişti, ama Roma tarihçilerine kim güvenebilirdi ki? Onların söylediği her şey, çıkardıkları savaşları ve sadece kimseye zararı dokunmayan insanları fethetme arzularını haklı çıkarmak içindi. Benim insanlarım olan Kennaani'lerin —yalancı Romalılar tarafından Fenikeliler olarak isimlendirilmişlerdi— yazarları başlangıçta sonsuz ve dur-

gun suyun olduğunu söyler. Akıntılar suyu karıştırdığında ortaya karışıklık çıkmış ve bu karışıklıktan da dünya meydana gelmiş. Eski çağların bilgeleri sonunda ne olacağını tanrılar tarafından bile bilinemeyeceğini anlatır.

Yükselen ışık yeni bir dünyanın doğuşunu işaret ediyor. Bu kelimeleri daha önce duymuştum. Kuzeygeçidi ozanı bu tabiri, mertebelerini ve zenginliklerini kendi çıkarları için kullanan prensler, lordlar ve zenginlere sövdüğü bir gece nutkunda kullanmıştı. Ama kısa süre önce buna benzer bir cümleyi babamın günlüklerinde okumuştum. Geçen gece aldığım gündükten bahsetmiyorum; onu yürütmemin sebebi, babamın bir kılıç dişli kediyle şapka dükkânında karşı karşıya gelmesini anlatan eğlenceli bir hikâyeyi tekrar okumaktı. Günlüklerinin bir yerinde dünyanın başlangıcı ile ilgili bir hikâyeyi ya da 'dünyanın doğuşu' sırasında olan bir şeyi yazmıştı. Ve bir de bir 'ışık'tan bahsediyordu. Yoksa yıldırım mıydı?

Kalktım ve oturma odasının bir duvarını kaplayan, amcamın değerli koleksiyonunun yer aldığı rafların yanına gittim. Babamın günlükleri en şerefli yerde, tam ortada duruyordu. İstedğim sayıya ulaşana dek parmaklarımı numaralanmış günlüklerin üzerinde gezdirdim. Cumbayı kaplayan pelüslü uzun mindere, sırtımı biraz önce aralamış olduğum kalın perdeye vererek oturdum. Akşam yemeği sonrası dikiş dikişimiz zamanlarda sobadan gelen çatırtı sesleri şimdi yoktu. Pencereden içeri serin hava giriyordu. Isınmak için perdeyi vücuduma sardım. Dondurucu olacağı belli bir ekim sabahında bulutların arasından sızan güneş huzmeleri kitabımın sayfalarını aydınlatsın diye iyice eğildim.

Ne yaparsam yapayım yine buraya geliyordum. Babamın günlükleri, boynuma taktığım madalyon dışında, babam ve annemden bana kalan tek şeydi. Uzun zaman önce yazdığı cümleleri her okuduğumda, babam ilk yıllarımdan belli belirsiz hatırlayabildiğim o neşeli sesiyle benimle konuşuyor gibi hissedirdim.

Ben her zamanki gibi beklentiyle kucagına çıkıp kıvrılırken, *Küçük kedi, sana bir hikâye buldum, derdi. Dudaklarını mühürle. Kulaklarımı aç. Hiç hareket etmeden dur ki kimse seni görmesin. Sanki burada değil de başka bir yerdeymişsin gibi hissedeceksin; sadece senin, benim ve annenin bildiği uzaklarda bir yer. İşte başlıyoruz!*